

РЕШЕНИЕ

№ 4144

гр. София, 24.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11974** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу мълчаливо потвърден ревизионен акт №Р-22101001659-091-001/18.3.2019 г., с който са определени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди от 1.10.2009 г. до 31.1.2010 г.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен. Издаден е при липса на компетентност, поради съществено нарушение на процесуалните правила, както и при нарушение на материалния закон. Ревизията е спирана поради наличие на преюдициално производство, като не е доказано наличието на такова, поради което следва да се приеме, че производството е продължило извън сроковете по чл. 114 ДОПК. В рамките на ревизионното производство връчването на съобщения не се е осъществявало спрямо лице, което не е имало назначен законен представител. Ето защо и не е могло да упражни правото си на възражение по чл. 117 ДОПК. Не са били връчени приложенията към ревизионния доклад. Оспорва изводите на ревизиращия орган, че не се установява реалност на направените доставки – ненамирането на прекия доставчик и „подозрението“ за участие на доставчика [фирма] във верижни измами, без доказателства в тази насока, са довели до погрешни изводи. Неспазването на счетоводното законодателство от доставчика не е основание за ангажиране на отговорността му за това. По отношение на доставчика [фирма] твърди, че „коментарите“ на ревизиращия орган са бегли и несъществени. Д. орган е този, който

следва да установи обективните обстоятелства, въз основа на които да се направи извод, че данъчно-задълженото лице е знаело или е трябвало да знае наличието на данъчна измама, както и самата данъчна измама. Съгласно чл. 71, ал. 1 ЗДДС единствената предпоставка за упражняване право на данъчен кредит е получателят по доставката да притежава данъчен документ в съответствие с чл. 114 и чл. 115 ЗДДС.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Претендира разноски.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Със заповед за възлагане на ревизия № 1001659/25.2.2010 г., издадена от М. Г. Р., началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложена ревизия на [фирма] за определяне задълженията на дружеството за корпоративен данък за периодите от 01.01.2006 г. до 31.12.2008 г. и за ДДС за данъчните периоди от 1.10.2009 г. до 31.01.2010 г. Заповедта е връчена на М. М. – пълномощник на дружеството – съгласно пълномощно, издадено от А. Н., посочена като изпълнителен директор на жалбоподателя, която именно е констатирано от ревизиращия орган, че е вписана като такава в търговския регистър.

Постановена е заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия - № Р-2210-1001659-020-002/16.1.2017 г. Заповедта е издадена от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 113, ал. 3 ДОПК.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад /РД/ № Р-2210-1001659-092-001/22.2.2018 г. Не са представени доказателства за връчването му. Издадено е уведомление за продължаване срока за подаване на възражение, връчено на 15.3.2019 г., видно от удостоверение за връчване по ел. път.

Ревизията е приключила с РА № Р-2210-1001659-091-001/18.3.2019 г., издаден от С. С. Цинцарска, на длъжност главен инспектор по приходите, съгласно заповед за определяне на компетентен орган № Р-2210-1001659-019-01/22.2.2018 г. и на основание чл. 119, ал. 3, т.1 ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното дружество, чрез посочените от него представители, са връчени две искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/- на 1.3.2010 г. и на 2.2.2017 г.

[фирма] е вписано в Търговския регистър на 8.11.2000 г., първоначално като АД, а от 4.6.2015 г. – като ЕАД, със собственик на капитала Н. Г. К.. За периода от 2.3.2017 г. до 17.10.2017 г. в търговския регистър не е вписан законен представител на дружеството.

I. В частта относно облагането с ДДС

Въз основа на събраните доказателства в хода на ревизията е прието, че следва да се извършат корекции на декларираните резултати за данъчни периоди от м. октомври

2009 г. до м. януари 2010 г., по отношение на доставки – продажба на стоки с клиенти на дружеството- жалбоподател: [фирма] и [фирма]. Прието е, че не са налице доставки по смисъла на чл. 6 ЗДДС. Ето защо е направена корекция на доставки от предходни доставчици – [фирма] и [фирма], в общ размер от 61 318,41 лв. Прието е, че не е налице право на приспадане на данъчен кредит от 210,40 лв. по фактури от ИТ Сервиз Е. и Ш. одит Е.. За данъчен период януари 2010 г. не е признато право на приспадане от Ш. одит Е., по фактура № 209/24.1.2010 г. с предмет – одит, с данъчна основа 1000 лв. и ДДС – 200 лв. с мотив, че са налице предпоставките на чл. 71, т. 1 ЗДДС и непредставяне на доказателства за изпълнение на изискванията на чл. 69, ал. 1 ЗДДС. В съдебното производство, по реда на чл. 192 ГПК, бяха изискани и представени от Ш. одит Е. копие от посочената фактура, извлечение от банкова сметка за постъпили 1200 лв. и извлечение от счетоводния софтуер, от който се вижда, че сумата е осчетоводена от посоченото дружество.

II. В частта на облагането с корпоративен данък /ЗКПО/. В тази част е прието, че не са налице основания за корекция за периодите 2006, 2007, 2018 г.

По същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

По отношение на спора дали РА е издаден от компетентен орган. На основание чл. 119, ал. 2 ДОПК е издадена заповед № 2210-1001659-019-01/22.2.2018 г., с коюта С. С. Цинцарска, на длъжност главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, е определена за компетентен орган по издаване на РА на [фирма], във връзка с извършената ревизия, по която вече е издаден РД, на 22.2.2018 г. Заповедта е издадена от П. П. – началник сектор „Ревизии“ към ТД на НАП С.. РА е издаден от С. С. Цинцарска – главен инспектор по приходите, на основание горната заповед и чл. 119, ал. 3, т. 1 ДОПК, в редакцията му до 31.12.2012 г.

Предвид така установеното съдът намира, че РА е издаден от компетентен орган и съответно- са неоснователни твърденията на жалбоподателя в този смисъл. Както самият жалбоподател е посочил, на основание § 35, ал. 1 ДОПК, всички образувани и висящи ревизионни производства /каквото е процесното/ към деня на влизане в сила на този закон се довършват по досегашния ред. Ето защо приложение следва да намери чл. 119, ал. 3 ДОПК, в редакцията му към датата на образуване на ревизионното производство, вкл. и изр. 2-ро на ал. 3, предвиждащ, че определеният със заповедта орган /териториалния директор или оправомощено от него лице/, какъвто е процесният случай, издава РА /т.1/.

Неоснователно е твърдението, че органът, издал заповедта за определяне на компетентен орган и заповедта за възлагане на ревизията, следва да се идентифицира. Независимо от това, от доказателствата по делото се установява, че са идентифицирани-издадени са от началник сектор „Ревизии“.

Ето защо съображенията на жалбоподателя за липса на компетентност са неоснователни. Както се установява, РА е издаден на основание чл. 119, ал. 3 ДОПК, при посочване и наличие на предвидените в нея предпоставки.

РА е подписан с електронен подпис, като са представени документи, както и диск, от които се установява наличието на такъв, както и подписването на акта от издалия го орган.

Относно спазването на процесуалните правила. При служебната проверка по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът НЕ констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. При преценката по реда на чл. 160, ал. 1 ДОПК настоящият състав намира, че при издаване на РА са спазени процесуалните и материалните норми при издаването му. При извършване на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения. Органът по приходите е предприел всички необходими и достатъчни действия по събиране на доказателствата, с оглед установяване на обективната истина.

Съображенията на жалбоподателя за допускане на съществени процесуални нарушения поради неспазване на процедурните правила по спиране на ревизията са неоснователни. Установява се, че ревизионното производство е спирано на два пъти. Със заповед от 14.5.2010 г. е спряно производството по извършване на ревизията, на основание чл. 34, ал.1 и 2 ДОПК – открита е административна процедура по обмен на информация. На 17.2.2012 г. е възобновено производството. На 21.2.2012 г. отново е спряно, на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 ДОПК, поради наличие на обстоятелства по чл. 34, ал. 2 ДОПК, видно от мотивите на заповедта за спиране. На 16.1.2017 г. – възобновено. И в двата случая, видно от заповедите за спиране, са посочени мотиви – така, както бе установено по-горе, поради което следва да се направи извод, че са неоснователни твърденията на жалбоподателя за немотивираност. По отношение на втората заповед за спиране – от 21.2.2012 г. следва да се посочи цитираният и от самия жалбоподател § 35, ал. 2 ПЗР на ДОПК (ДВ, бр. 82 от 26.10.2012 г., в сила от 01.01.2013 г.), предвиждащ че в 30-дневен срок от влизането в сила на този закон лицата, страни в производствата, спрени по реда на [чл. 34, ал. 1](#), могат да обжалват заповедта за спиране на производството по реда на [чл. 34, ал. 5](#). Предвид посочената норма и доколкото процесното производство е било спряно към датата на влизане в сила на посочената норма, жалбоподателят е имал правната възможност да обжалва заповедта от 21.2.2012 г. за спиране на ревизионното производство.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за допускане на процесуални нарушения и във връзка с връчване на съобщенията. До констатираната в РД липса на законен представител на дружеството се е стигнало именно поради поведение, дължащо се на самото дружество, поради което и не биха могли да се черпят права от собственото неправомерно поведение. Същевременно, тази липса на законен представител е била съобразена от ревизиращите органи. Следва да се посочи, че е констатирано, а това се потвърждава и от представените доказателства, че ИПДПОЗЛ, ЗВР И ЗИЗВР са били връчвани на посочените „лица за контакт“ – законни представители на дружеството, а именно – М. М. М. и А. П. П., както и на декларирания от жалбоподателя ел.адрес, именно на който са получавани ел. съобщения, вкл. и в периода, в който е констатирана липсата на законен представител. Независимо от това е прието, че РД не е бил връчен редовно на 7.6.2017 г. Той е бил връчен отново на 22.2.2018 г., като е бил изтеглен от декларирания ел.адрес, видно от удостоверение за извършване на връчване по ел.път на л. 48 от делото.

По същество.

По отношение на фактури, изходящи от доставчика [фирма], ЕИК[ЕИК]. Издадени са 9 бр. фактури на обща стойност 300 603,36 лв. и е начислен ДДС 60 120,67 лв.

Както бе посочено по-горе, от страна на данъчните органи са извършени всички необходими процесуални действия с оглед събиране на доказателства относно

извършването на доставките. Същевременно е констатирано, а това се потвърждава от събраните доказателства, като не са представени нови, които да опровергават направените фактически констатации, а именно че не са представени никакви документи, от които да се направи извод за реалността на извършените доставки.

Представените фактури от този доставчик, както и други, от предходен – „Д. Т.“ ЕЕ /регистрирано в Гърция/, както и осчетоводяването им не са достатъчни, за да обосноват извод в тази насока. Липсват каквито и да е доказателства, които да позволят индивидуализирането на доставените вещи /техника/, предмет на процесните доставки. Липсват доказателства за приемо-предаване на стоките, както и за транспорт или тяхното складиране.

Същевременно е установено, че по отношение на [фирма] е издаден влязъл в сила РА - № 2215-[ЕГН]/5.10.2011 г., с който на дружествата са установени задължения, които не са внесени. По отношение на предходния доставчик - „Д. Т.“ ЕЕ /регистрирано в Гърция/ се установява, че дружеството не е осъществявало никаква дейност на територията на Гърция. То е декларирало ВОД само на [фирма]. Доставките са извършвани с един и същ камион, на едни и същи дати. При проверка на адреса дружеството не е открито. На 30.12.2009 г. то е прекратено.

С оглед на така установеното съдът намира, че следва да се направи извод за това, че декларациите от жалбоподателя доставки реално не са извършени.

По отношение на доставчика [фирма], с ЕИК[ЕИК], заличен на 22.10.2002 г. и ИТ Сервиз Е. Издадени са 3 бр. фактури на обща стойност 5988,69 лв. и е начислен ДДС 1197,74 лв. от първия доставчик и фактура на стойност 52 лв. и ДДС 10,40 лв. от втория доставчик. И при тези доставчици, въпреки изричното искане от страна на данъчните органи, не са представени документи, удостоверяващи реалността на стоките. Такива не са представени и в съдебното производство.

С оглед на така установеното съдът намира, че въз основа на събраните доказателства следва да се направи извод, че посочените фактури не удостоверяват наличието на доставки по смисъла на чл. 6 ЗДДС.

По отношение на доставчика Ш. одит Е.. За данъчен период януари 2010 г. не е признато право на приспадане от Ш. одит Е., по фактура № 209/24.1.2010 г. с предмет – одит, с данъчна основа 1000 лв. и ДДС – 200 лв. с мотив, че са налице предпоставките на чл. 71, т. 1 ЗДДС и непредставяне на доказателства за изпълнение на изискванията на чл. 69, ал. 1 ЗДДС. В съдебното производство, по реда на чл. 192 ГПК, бяха изискани и представени от Ш. одит Е. копие от посочената фактура, извлечение от банкова сметка за постъпили 1200 лв. и извлечение от счетоводния софтуер, от който се вижда, че сумата е осчетоводена от посоченото дружество. Предвид така установеното съдът намира, че и от новопредставените доказателства не може да се направи извод за наличието на предпоставките на чл. 69, ал. 1 ЗДДС а именно – не се установява удостоверената услуга – одит, да е използвана впоследствие за целите на извършването от получателя – регистрирано лице, облагаеми доставки.

Предвид изложеното съдът намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските. На основание чл. 161 ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. ал. 1, т. 4 от Наредбата за адвокатските възнаграждения жалбоподателят дължи на ответника юрисконсултско възнаграждение, съответно на обжалвания интерес – общо 61 527,71 лв., което възнаграждение следва да се изчисли в размер на 1345,08 лв.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, Националната агенция по приходите, ревизионен акт №Р-22101001659-091-001/18.3.2019 г., с който са определени задължения по Закона за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 1.10.2009 г. до 31.1.2010 г. – общо в размер на 6527,71 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при НАП, сумата от 1345,08 лв. разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: